

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Budějovický měšťanský pivovar, a.s. IČ: 46678158**, se sídlem České Budějovice, Lidická 458/51, zastoupen: Patent Centrum Sedlák & Partners s.r.o., se sídlem České Budějovice, Husova 5, za **účasti**: Budějovický Budvar, národní podnik, IČ: 005 14 152, se sídlem České Budějovice, Karolíny Světlé 4, zastoupen Mgr. Lukášem Lorencem, advokátem v Praze 1, Národní 32, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-442448/65164/2008/ÚPV ze dne 7. 10. 2010,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 8. 12. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-442448/65164/2008/ÚPV ze dne 7. 10. 2010, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 10. 2008 o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky ve znění „Budweis Bohemia 1795 Original Czech Lager

Budweiser Bier“ po námitkách, které podala společnost Budějovický Budvar, národní podnik, IČ: 005 14 152.

Přihláška kombinované ochranné známky ve znění „Budweis Bohemia 1795 Original Czech Lager Budweiser Bier“ byla podána dne 31. 10. 2006 a zveřejněna dne 30. 5. 2007 pro výrobky zařazené do třídy 32: pivo včetně nealkoholických piv podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Proti zápisu napadené ochranné známky podal námitky Budějovický Budvar, národní podnik, podle § 7 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Namítal podobnost a změnitelnost přihlašovaného označení s jeho osmi namítanými ochrannými známkami, dále namítal dobré jméno dvou namítaných ochranných známek, a to slovní ochranné známky č. 154251 ve znění „BUDWEISER“ s právem přednosti ode dne 31. 3. 1960 a slovní ochranné známky v grafické podobě č. 159506 ve znění „Budweiser Budvar“ s právem přednosti ode dne 7. 1. 1970.

První namítaná slovní ochranná známka č. 113067 ve znění „Budweiser Bier Budbräu“ byla přihlášena a zapsána dne 10. 4. 1934 pro výrobky zařazené do třídy 32: světlá i tmavá piva jakékoliv gradace podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Druhá namítaná kombinovaná ochranná známka č. 113071 ve znění „Budweiser Beer“ byla přihlášena a zapsána dne 16. 2. 1935 pro výrobky zařazené do třídy 32: světlá i tmavá piva jakékoliv gradace podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Třetí namítaná slovní ochranná známka č. 154251 ve znění „BUDWEISER“ byla přihlášena dne 31. 3. 1960 a zapsána dne 11. 5. 1960 pro výrobky zařazené do třídy 32: pivo všeho druhu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Dne 23. 9. 1991 byla prohlášena za proslulou.

Čtvrtá namítaná kombinovaná ochranná známka č. 157622 ve znění „Budweiser Budvar“ byla přihlášena dne 16. 6. 1967 a zapsána dne 12. 10. 1967 pro výrobky zařazené do třídy 32: pivo všeho druhu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Pátá namítaná kombinovaná ochranná známka č. 157623 ve znění „Budweiser Budvar“ byla přihlášena dne 16. 6. 1967 a zapsána dne 12. 10. 1967 pro výrobky zařazené do třídy 32: pivo všeho druhu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Šestá namítaná slovní ochranná známka v grafické podobě č. 159506 ve znění „Budweiser Budvar“ byla přihlášena dne 7. 1. 1970 a zapsána dne 15. 1. 1970 pro výrobky zařazené do tříd 31 a 32: pivo a slad jakékoliv gradace podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Dne 23. 9. 1991 byla prohlášena za proslulou.

Sedmá namítaná kombinovaná ochranná známka č. 174208 ve znění „Budweiser Budvar“ byla přihlášena dne 3. 11. 1993 a zapsána dne 1. 12. 1993 pro výrobky zařazené do třídy 32: piva podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Osmá namítaná kombinovaná ochranná známka č. 174548 ve znění „Budweiser Budbräu“ byla přihlášena dne 15. 11. 1993 a zapsána dne 10. 1. 1994 pro výrobky zařazené do třídy 32: piva podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Správní orgán prvního stupně přisvědčil oprávněnosti námitek osoby zúčastněné a tak rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 10. 2008 byla zamítnuta přihláška kombinované ochranné známky ve znění „Budweis Bohemia 1795 Original Czech Lager Budweiser Bier“. Žalobce poté napadnul toto rozhodnutí rozkladem, který byl žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-442448/65164/2008/ÚPV ze dne 7. 10. 2010 posléze zamítnut.

Žalovaný správní orgán postupně přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí a přisvědčil podaným námitkám. V odůvodnění svého rozhodnutí podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách mj. uvedl, že záměna porovnávaných označení je pravděpodobná.

Konstatoval, že namítající uplatnil osm ochranných známek jakožto známkovou řadu založenou na prvku „Budweiser“ a odkázal na rozsudek Tribunálu ve věci T-194/03 Il Ponte Finanziaria SpA v. Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), podle něhož známková řada může být tvořena pouze takovými označeními, která integrálně zobrazují stejný rozlišující prvek doplněný o prvek grafický nebo slovní, který je odlišuje, anebo jestliže se vyznačují opakováním stejné předpony nebo přípony vycházející z původní ochranné známky.

Konstatoval, že při porovnání napadeného označení s namítanými ochrannými známkami, kvůli přítomnosti prvku „Budweiser“, který má velkou rozlišovací způsobilost pro namítajícího, je napadené označení podobné namítaným ochranným známkám ze všech hledisek.

Při porovnání z hlediska vizuálního přes grafickou a kompoziční odlišnost žalovaný konstatoval podobnost a odůvodnil ji tím, že spotřebitel zaznamenal přítomnost prvku „Budweiser“ ve všech namítaných ochranných známkách, neboť tvoří buď samostatně, nebo ve spojení s dalším prvkem nosný výraz. Z hlediska vizuálního napadené označení sice vykazuje koncepční odlišnosti od ostatních namítaných ochranných známek, avšak ve všech porovnaných označeních je přítomen prvek „Budweiser“, který nebude přehlédnut kvůli svému provedení, tj. zdůraznění velikostí nebo podtržením.

Při porovnání z hlediska fonetického konstatoval žalovaný vyšší stupeň podobnosti porovnávaných označení, neboť prvek „Budweiser“ se uplatní při výslovnosti jak u napadeného označení, tak i při výslovnosti namítaných ochranných známek, přičemž jde o prvek, který má ve spojení s pivem vysokou příznačnost pro namítajícího. Spotřebitel bude výrobek označený přihlašovaným označením objednávat tak, jak je zvyklý u výrobků stejných, tedy jako „budvajzr“.

Ke stejnému závěru dospěl žalovaný i v případě porovnání napadeného označení s namítanými ochrannými známkami z hlediska sémantického, neboť všudypřítomný prvek „Budweiser“ znamená spojení s budějovickým pivem.

Pro posouzení pravděpodobnosti záměny napadeného označení s namítanými ochrannými známkami, jakožto známkovou řadou, kromě zjištěné podobnosti porovnávaných označení poukázal žalovaný na skutečnost, že všechna porovnávaná označení byla přihlášena, resp. zapsána pro stejné výrobky – piva.

Žalovaný poukázal na spojení prvku „Budweiser“ s pivem, které je příznačné pro namítajícího, a konstatoval, že vodítkem pro spotřebitele nebude vodítkem grafické zpracování prvku, nýbrž jeho pouhá přítomnost. Uzavřel s tím, že záměna napadeného označení s namítanými ochrannými známkami je pravděpodobná.

Námitku přihlašovatele, že slovní spojení „Budweiser Bier“ představuje označení původu, žalovaný odmítnul a odkázal na ustálenou judikaturu Městského soudu v Praze (sp. zn. 10 Ca 366/2006, 10 Ca 363/2006, 10 Ca 367/2006). K námitce týkající se rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 10 Cmo 21/2002-130, jímž byl určen povolený poměr mezi značkou piva a označením „Budweiser Bürgerbräu“ 1 : 2 a doporučení, aby Úřad průmyslového vlastnictví jako orgán státní správy respektoval závěry soudu, žalovaný uvedl, že se jedná o rozhodnutí ve věci nekalé soutěže nikoliv o žalobě proti rozhodnutí Úřadu. Dále uvedl, že tímto rozhodnutím bylo přihlašovateli uloženo zachovat uvedený poměr ve vztahu k značce piva, a to je podstatnou skutečností.

Žalovaný dále poukázal na nízkou distinktivitu prvku „1795“ s ohledem na vnímání průměrného spotřebitele s tím, že v dané kompozici napadeného označení pro něj bude významnějším prvkem sousloví „Budweiser Bier“, ač je prvek „1795“ vizuálně největší, nelze jej v dané kompozici vyhodnotit jako nosný prvek, naopak tímto prvkem je sousloví „Budweiser Bier“.

Pokud jde o námitky uplatněné podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách přisvědčil žalovaný namítajícímu, který podle jeho názoru předložil dostatečné důkazy o tom, že namítané ochranné známky, a to slovní ochranné známky č. 154251 ve znění „BUDWEISER“ s právem přednosti ode dne 31. 3. 1960 a slovní ochranné známky v grafické podobě č. 159506 ve znění „Budweiser Budvar“ s právem přednosti ode dne 7. 1. 1970, získaly dobré jméno před datem podání přihlášky napadené ochranné známky, tj. před 30. 5. 2007.

K napadenému označení žalovaný uvedl, že je tvořeno jako pivní etiketa nebo tácek. Přes jeho centrální část je na tmavém pruhu, jež přihlašovatel označuje jako stuhu, umístěna číslice „1795“, napsaná tučným světlým písmem, a pod ní nápis „Original Czech Lager“ provedený ozdobným tenkým psacím písmem. Pod tímto souslovím, mimo stuhu je další nápis „Budweiser Bier“. Ostatní nápisy i obrazové prvky jsou potlačeny svým světlým provedením a tenkým a menším písmem. Pro toho, kdo si nápisy přeloží, budou převážně popisného charakteru. Erby a medaile či mince jsou zase významné pro heraldika nebo historika, běžný spotřebitel je však ocení většinou jen z estetického hlediska. Všeobecně obsahově srozumitelným souslovím v celé kompozici, proto také nositelem významu pro spotřebitele, bude slovní spojení „Budweiser Bier“.

Namítanými známkami s dobrým jménem jsou třetí namítaná slovní ochranná známka č. 154251 ve znění „BUDWEISER“ byla přihlášena dne 31. 3. 1960 a zapsána dne 11. 5. 1960 pro výrobky zařazené do třídy 32: pivo všeho druhu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, a která dne 23. 9. 1991 byla prohlášena za proslulou. Dále potom šestá namítaná slovní ochranná známka v grafické podobě č. 159506 ve znění „Budweiser Budvar“ byla přihlášena dne 7. 1. 1970 a zapsána dne 15. 1. 1970 pro výrobky zařazené do tříd 31 a 32: pivo a slad jakékoliv gradace podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, a která dne 23. 9. 1991 byla prohlášena za proslulou.

Žalovaný shledal podobnost napadeného označení a obou proslulých namítaných ochranných známek po stránce vizuální, neboť nejvýraznějším prvkem pro spotřebitele, bude slovní spojení „Budweiser Bier“ na všech porovnávaných označeních. Žalovaný podotknul, že si lze těžko představit, že si bude český spotřebitel objednávat v hospodě pivo podle čísla, v daném případě podle číslice „1795“, naopak zcela určitě by výrobek označený přihlašovaným označením nazval tak, jak je zvyklý u výrobků stejných, tedy nejspíše „budvajzrem“.

Žalovaný shledal podobnost i po stránce fonetické, neboť lze očekávat, že průměrný spotřebitel bude porovnávaná označení vyslovovat shodně jako „budvajzr bír“. Nesporně shodná je i podobnost po stránce sémantické.

Žalovaný se rovněž vyslovil k tvrzení přihlašovatele, že sousloví „Budweiser Bier“ je označením původu, když uvedl, že je zřejmé, že přihlašovatel své tvrzení opírá o komunitární ochranu zeměpisného označení, která je v současné době přiznávána na základě nařízení Rady (ES) č. 510/2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin. Žalovaný dále uvedl, že na základě Přístupové smlouvy mezi Evropskou unií a Českou republikou ze dne 16. 4. 2003 byla třem označením pro piva poskytnuta komunitární ochrana přímo. Z Přístupové smlouvy, příloha II, Kapitola 6 Zemědělství, bod 18 vyplývá, že:

nařízení Komise (ES) č. 1107/96 o zápisu zeměpisných označení a označení původu podle postupu stanoveného v čl. 17 nařízení Rady (EHS) č. 2081/92 se

- a) V čl. 1 doplňuje nový pododstavec, který zní: „Názvy „Budějovické pivo“, „Českobudějovické pivo“ a „Budějovický měšťanský var“ se zapisují jako chráněná zeměpisná označení (CHZO) a zařazují do přílohy v souladu se specifikacemi předloženými Komisí. Tím není dotčena žádná ochranná známka piva ani jiná práva existující v Evropské unii ke dni přistoupení.“
- b) V příloze v části B pod nadpis „Pivo“ doplňují nové položky, které znějí: „ČESKÁ REPUBLIKA: Budějovické pivo (CHZO), Českobudějovické pivo (CHZO), Budějovický měšťanský var (CHZO).“

Žalovaný k tomuto zápisu doplnil, že komunitární ochrana se vztahuje pouze na zapsanou jazykovou verzi zeměpisného označení ve znění „Budějovické pivo“, a nikoliv na jeho jazykové překlady, odkázal na vysvětlující stanovisko (Interpretative Note Nr. 2010-01) Evropské komise z května 2010. Odmítnul tvrzení přihlašovatele o tom, že v napadeném označení je obsaženo slovní spojení „Budweiser Bier“ jako zapsané zeměpisné označení, jehož je přihlašovatel oprávněným uživatelem, neboť tomu tak není.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal chybné posouzení dobrého jména starších ochranných známek a podobnosti s napadeným označením.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil podobnost, resp. zaměnitelnost porovnávaných označení.

Žalobce namítal, že žalovaný neposoudil napadené označení jako celek a rozlišovací způsobilost prvku 1795.

Žalobce namítal, že žalovaný neposoudil vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně uváděl funkce ochranné známky, a že zaměnil rozdílné instituty – ochrannou známku a označení původu, odvolával se v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 39/2001-81.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne ze dne 3. 6. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 7. 10. 2010.

Osoba zúčastněná ve svém vyjádření ze dne 8.9.2011 navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Poukázala na ustálenou judikaturu Městského soudu v Praze (sp. zn. 10 Ca 366/2006, 10 Ca 363/2006, 10 Ca 367/2006), v níž bylo vysloveno obecné pravidlo, že „ani oprávněně užívané označení původu nesmí být jako prvek v ochranné známce užito způsobem jdoucím na újmu majitele starší ochranné známky, např. tím, že by byl klamán spotřebitel o původu výrobků.“ Dále uvedl, že tvrzení žalobce, že žalovaný zaměňuje instituty ochranné známky a zeměpisného označení původu, je zcela zjevně účelové. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně odlišuje mezi ochrannou známkou a zeměpisným označením původu, na rozdíl od žalobce, který se domáhá dobrého jména z ochranných známek osoby zúčastněné pro své zeměpisné označení.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 28. 1. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vzal na vědomí, že prováděcím nařízením Komise (EU) č. 1250/2013 byla schválena změna specifikace názvu zapsaného do rejstříku chráněných označení původu a chráněných zeměpisných označení, která není menšího rozsahu (Českobudějovické pivo (CHZO)), podle jehož čl. 1 změna specifikace zveřejněná v Úředním věstníku Evropské unie týkající se názvu uvedeného v příloze tohoto nařízení se schvaluje. Příloha byla změněna takto: Zemědělské produkty a potraviny uvedené v části I přílohy I nařízení (EU) č. 1151/2012:

Třída 2.1 Pivo

ČESKÁ REPUBLIKA

Českobudějovické pivo (CHZO)

V preambuli citovaného nařízení se uvádí, že v souladu s čl. 53 odst. 1 prvním pododstavcem nařízení (EU) č. 1151/2012 přezkoumala Komise žádost České republiky o schválení změny specifikace chráněného zeměpisného označení "Českobudějovické pivo" zapsaného do rejstříku podle nařízení Komise (ES) č. 1107/96 ve znění Aktu o podmínkách přistoupení České republiky k Evropské unii. Protože uvedená změna není menšího rozsahu ve smyslu čl. 53 odst. 2 nařízení (EU) č. 1151/2012, Komise žádost o změnu zveřejnila podle čl. 50 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení v Úředním věstníku Evropské unie. Jelikož Komisi nebylo předloženo žádné prohlášení o námitce podle článku 51 nařízení (EU) č. 1151/2012, musí být tato změna schválena.

Je zřejmé, že citované nařízení Komise (EU) č. 1250/2013 se stalo závazným právním aktem až po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí, nicméně potvrzuje správnost tvrzení žalovaného ohledně inkriminovaného zeměpisného označení původu v napadeném rozhodnutí.

Pokud žalobce namítal, že je evidentní, že označení „Budweiser“, nemůže být již v současnosti bráno v úvahu jako ochranná známka s dobrým jménem dle běžně uplatňovaných hledisek v tom smyslu, že dobré jméno svědčí pouze jednomu subjektu a druhému ne, pokud jde o označení „Budweiser Bier“, musel soud tuto námitku odmítnout s poukazem na shora citované dokumenty Komise EU jako neodůvodněné. Z těchto dokumentů *expressis verbis* vyplývá, že chráněným zeměpisným označením je Českobudějovické pivo (CHZO), tedy označení v jazyce českém, nikoliv jeho německý překlad.

Pokud žalobce tvrdil, že prvek Budweiser je užít v rámci označení původu Budweiser Bier (Budějovické pivo), musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, a to s poukazem na shora citované dokumenty Komise EU jako neodůvodněné. Z těchto dokumentů *expressis verbis* vyplývá, že chráněným zeměpisným označením je Českobudějovické pivo (CHZO), tedy označení v jazyce českém, nikoliv jeho německý překlad. Je tedy nesporné, že žalobce nemá chráněno zeměpisné označení „Budweiser Bier“, ale Budějovické pivo, a pouze tento název požívá ochrany ve smyslu nařízení Rady (ES) č. 510/2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin a prováděcího nařízení Komise (ES) č. 1898/2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 510/2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin, resp. prováděcím nařízením Komise (EU) č.

1250/2013. I kdyby tomu tak však nebylo, nemůže být jeho užívání v kolizi s platnými staršími ochrannými známkami.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný zaměňuje zcela rozdílné instituty - ochrannou známku a označení původu, neboť podle žalovaného spočívá základní funkce ochranné známky v označení původu, že teorie zná funkci ochranné známky rozlišovací, ochrannou, soutěžní (propagační) - viz např. rozhodnutí NSS sp. zn. 6 A 59/2001, nikoli však funkci označení původu, a že označení původu vždy identifikuje území, ze kterého výrobek pochází, jak vyplývá ze zákona č. 452/2001 Sb., o ochraně označení původu a zeměpisných označení a o změně zákona o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Podle názoru soudu totiž žalovaný nezaměňuje označení původu ve smyslu citovaného zákona s ochrannou známkou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, že žalovanému známy základní funkce ochranné známky, spočívající v identifikaci obchodního původu výrobků a služeb, které označuje. Institut ochranných známek poskytuje majiteli ochranné známky záruku, že jiná osoba v podnikatelské sféře nebude moci označovat své výrobky a služby stejným způsobem, tím, že majiteli dává výhradní oprávnění označovat své výrobky a služby ochrannou známkou. Podle ustálené judikatury představuje nebezpečí záměny nebezpečí, že se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku, případně od podniků hospodářsky propojených. Nebezpečí záměny, pokud jde o obchodní původ výrobků, musí být posouzeno globálně, s ohledem na všechny relevantní faktory v projednávaném případě, zejména vzájemnou závislost mezi podobností označením a podobností výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 37/2011-111 i druhové označení v případech, kdy jeho druhový význam není z hlediska vnímání průměrného spotřebitele příliš známý a kdy je naopak tradičně užíváno jako součást ochranných známek pro výrobky či služby konkrétního majitele s dlouhodobě významným postavením na daném trhu, může posilovat spojení, které se na straně veřejnosti vytvořilo mezi těmito konkrétními výrobky nebo službami a pro ně užívanými ochrannými známkami. Ani v těchto případech nemůže majitel takových starších ochranných známek bránit jiným subjektům, aby si pro danou kategorii výrobků nebo služeb přihlašovaly jako ochranné známky označení obsahující tento druhový výraz, může však i v rámci námitkového řízení požadovat, aby tato přihlašovaná označení byla svým provedením natolik odlišná, aby se ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, vyloučila pravděpodobnost záměny s ochrannými známkami tohoto majitele.

K pojmu zaměnitelnosti ochranných známek ve smyslu článku 4 odst. 1 písm. b) první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. článku 5 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, existuje bohatá judikatura Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), která definuje relativně objektivní kritéria, která je nutno uplatnit při posuzování zaměnitelnosti ochranných známek (viz např. rozsudky ve věcech C-251/95, *SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport*, C-39/97, *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn- Mayer Inc.*, C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV*, C-425/98, *Marca Mode CV v. Adidas AG a Adidas Benelux BV*, C-120/04, *Medion AG v. Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH*, C-102/07, *Midas AG a Midas Benelux BV v. Marca Mode CV a další*). V návaznosti na tato kritéria naopak nelze z judikatury SDEU dovodit, že by posuzování zaměnitelnosti ochranných známek příslušným orgánem mělo být věcí volné úvahy. Naopak, aplikující orgán by měl za použití zmíněných objektivních kritérií aplikovat právní rámec vyložený ve světle judikatury SDEU (viz blíže usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 37/2011-103).

Podle ustálené judikatury SDEU představuje nebezpečí záměny ochranných známek nebezpečí, že se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku, případně od podniků hospodářsky propojených (viz rozsudek C-39/97 *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn- Mayer Inc.*, bod 29, C-342/97 *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 17). Vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Otázku, zda existuje nebezpečí záměny ochranných známek, je třeba činit z pohledu průměrného spotřebitele. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 *Gut Springenheide*, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

K zjištění existence pravděpodobnosti záměny ustálená citovaná judikatura uvádí, že označení je pokládáno za schopné vyvolat nebezpečí záměny, jestliže je natolik podobné ochranné známce s dřívějším právem přednosti, užívané pro označování shodných či podobných výrobků nebo služeb, že spotřebitel může být uváděn v omyl, pokud jde o původ těchto výrobků a služeb. Podobnost označení je standardně posuzována z hlediska fonetického, vizuálního a významového, přičemž přednost má úvaha, které prvky přihlašovaného označení a namítané ochranné známky jsou shodné, nikoli úvaha o tom, které jsou odlišné, neboť je v možnostech každého přihlašovatele zvolit takové motivy a prvky, které nebudou evokovat příbuznost s označením již zapsaným. Ke konstatování podobnosti přitom postačuje, pokud jsou označení shledána podobnými, byť jen z jednoho hlediska.

Z velmi podrobného a rozsáhlého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný správní orgán věnoval zkoumání podobnosti napadeného označení a namítaných ochranných známek velkou pozornost, a že postupoval v souladu citovanou judikaturou SDEU. Městský soud v Praze musel souhlasit s jeho závěrem, že napadené označení kvůli

přítomnosti prvku „Budweiser“, který má velkou rozlišovací způsobilost pro namítajícího, je podobné namítaným ochranným známkám. Z hlediska vizuálního i fonetického je dominantním prvkem napadeného označení prvek „Budweiser Bier“, který je umístěn uprostřed etikety pod číslicí „1795“, je českému spotřebiteli nejznámější a povědomý díky dlouholetému užívání namítajícím. Na rozdíl od ostatních prvků jej spotřebitel nejsnadněji vysloví - není pravděpodobné, že by si spotřebitelé objednávali výrobek označený napadeným označením názvem číslice uvedené v označení, tj. „Jednou 1795“. Díky vžitosti označení „Budweiser“, resp. „Budweiser Bier“ pro pivo v České republice si každý ze spotřebitelů výrobek označený napadenou známkou objedná právě pomocí tohoto výrazu, který je ale již výrazem vžitým pro výrobky namítajícího, jak koneckonců již bylo uznáno v řadě jiných soudních rozhodnutí. Jenom proto, že napadené označení obsahuje i další prvky, které ale nejsou pro českého spotřebitele směrodatné a určující, nelze bez dalšího vyloučit možnost záměny mezi napadeným označením a namítanými ochrannými známkami.

Přihlašovaná označení i zapsané ochranné známky se tedy posuzují především z hlediska průměrného spotřebitele. Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v případě nabízených výrobků je průměrným spotřebitelem shodný okruh spotřebitelů, neboť to ve všech případech bude konzument piva. Městský soud v Praze musel souhlasit se závěrem žalovaného, že je nesporné, že prvek „Budweiser“ se dlouhodobým intenzivním užíváním stal příznačným pro namítajícího a jeho výrobky, a že českému konzumentu piva k odlišení nepomůže ani vizuálně nejvýraznější číselný prvek „1795“, neboť se neprokázalo, že jde o prvek, jenž by spotřebiteli mohl být vyhodnocen jako příznačný pro přihlašovatele. Český spotřebitel piva je zvyklý nazývat pivo podle jeho značky, za níž v kompozici napadeného označení vyhodnotí slovní spojení „Budweiser Bier“ a číslice „1795“ nebude použita pro pojmenování výrobku.

Na tomto zjištění navíc je nutno připomenout okolnost, že nárokované výrobky všech střetnutých se označení mají konkurenční charakter. Konkurence výrobků a služeb není znakem, pro který by bylo/nebylo nutno odmítnout přiznání známkoprávní ochrany. Rozhodným znakem pro konstatování pravděpodobnosti záměny označení je okolnost, že příslušná spotřebitelská veřejnost, tj. konzumenti piva, tak jak byla pro daný případ v souladu s příslušnou judikaturou vymezena, nebude pravděpodobně schopná odlišit výrobky pocházející od majitele namítaných starších ochranných známek a přihlašovatele. Rozhodný přitom pro posuzování střetu není faktický stav užívání, ale stav, který vyplývá z rejstříku ochranných známek, popřípadě z přihlášek ochranných známek. Ze známkoprávního hlediska je pak nerozhodné, zda k záměně přihlašovatele a starších ochranných známek, popř. výrobků takto označených, skutečně došlo, neboť zákonným znakem je pravděpodobnost, že by k takové záměně mohlo dojít.

Městský soud v Praze dále musel poukázat na rozsudek SDEU ve věci C-234/06 P II *Ponte Finanziaria SpA v. OHIM*, v němž SDEU judikoval, ačkoliv je pravda, že v případě námitek proti přihlášce k zápisu ochranné známky Společenství, které se zakládají na existenci pouze jedné starší ochranné známky ještě nepodléhající povinnosti užívání, se posouzení nebezpečí záměny provede na základě srovnání mezi oběma ochrannými známkami, jak byly zapsány, je tomu jinak v případě, že námitky se zakládají na existenci několika ochranných známek, které vykazují společné vlastnosti umožňující považovat je za součást téže „skupiny“ nebo „série“ ochranných známek. V případě existence „skupiny“ nebo

„série“ ochranných známek totiž nebezpečí záměny vyplývá z možnosti, že spotřebitel se zmýlí ohledně provenience nebo původu výrobků nebo služeb označených ochrannou známkou, jejíž zápis se požaduje, a má nesprávně za to, že je součástí této skupiny nebo série ochranných známek. Od spotřebitele nelze očekávat, že při neexistenci užívání dostatečného počtu ochranných známek způsobilých vytvořit skupinu nebo sérii odhalí společný prvek u uvedené skupiny nebo série ochranných známek nebo že si s touto skupinou nebo sérií spojí jinou ochrannou známku obsahující tentýž společný prvek. Aby tudíž existovalo nebezpečí, že se veřejnost zmýlí, pokud jde o příslušnost ochranné známky, jejíž zápis je požadován, ke „skupině“ nebo „sérii“, musí být starší ochranné známky tvořící součást této „skupiny“ nebo „série“ přítomny na trhu. (viz body 62–64)

Městský soud v Praze musel se shora uvedených důvodů a s poukazem na citovaný rozsudek SDEE musel závěrem žalovaného v této věci souhlasit, neboť jeho úvaha týkající se adekvátnosti námitek podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je logická a v souladu s ustálenou judikaturou.

Pokud žalobce namítal, že ochrannou známku je nutno při jejich hodnocení pojímat jako celek a není možno vyzdvihnout nebo potlačit pouze jeden z prvků, a že označení „1795“ plní funkci značky piva a označení „Budweiser Bier“ vnímá spotřebitel jako označení původu, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, byť označení 1795 je podle názoru žalobce nositelem významu, neboť se jedná o rok založení BUDĚJOVICKÉHO MĚŠŤANSKÉHO PIVOVARU. Stejně tak musel odmítnout tvrzení žalobce, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného trpí zásadní vadou spočívající ve vnitřní rozpornosti tvrzení žalovaného, kde na jedné straně hodnotí prvek „1795“ jako nejnápadnější a hlavní prvek, který zaujme zrak spotřebitele, a na druhé straně dovozuje, že pouhým přidáním tohoto prvku do napadeného označení nelze vyloučit podobnost s namítanými ochrannými známkami. Městský soud v Praze v tomto ohledu musel přisvědčit stanovisku žalovaný, že toto tvrzení žalobce je účelové a zavádějící, manipuluje se slovy, neboť žalovaný schopnost číselného prvku tvořit ochrannou známku, ve svém rozhodnutí nikterak nezpochybnil.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, ačkoliv je při prvním pohledu v napadeném označení číslice „1795“ nejnápadnější co do velikosti i umístění v celé kompozici a jistě z tohoto důvodu prvotně zaujme zrak spotřebitele, nelze o ní současně říci, že je zároveň prvkem nejsrozumitelnějším, a tudíž nositelem významu. Nosným prvkem bude v dané kompozici sousloví „Budweiser Bier“. Z tohoto tvrzení žalovaného podle názoru soudu tedy rozhodně dospět k závěrům, které žalobce ve svém podání prezentuje. Rozlišovací způsobilost ochranných známek, tj. schopnost individualizovat zboží, je nutno zkoumat vždy ve vztahu ke vjemu průměrného spotřebitele, a to z několika hledisek, především vizuálního, fonetického, významového, porovnáním dominantních prvků, apod. Zaměnitelnost označení může být logicky dovozena z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost. Přitom je nutné mít na zřeteli, že spotřebitel zpravidla nemá možnost vzájemného porovnání obou označení, že má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail. Pro posouzení pravděpodobností záměny napadeného označení s namítanými ochrannými známkami je kromě zjištěné podobnosti napadeného označení s namítanými ochrannými známkami, jakožto známkovou řadou, při individuálním porovnání podstatná i ta skutečnost, že všechna porovnávaná označení byla přihlášena/zapsána pro stejné výrobky - piva.

Pokud žalobce namítal, že průměrný konzument piva vnímá rozdíl mezi pivovarem Budějovický Budvar a Budějovickým měšťanským pivovarem a.s., a že průměrným spotřebitelem nebude napadené označení vnímáno jako „Budweiser Bier“, nýbrž jako „1795“, a že by si spotřebitel mohl pivo označené napadeným označením objednat jako „sedmnáct set devadesát pět“ či podobně, že spotřebitel rozlišuje mezi pivy z produkce dvou pivovarů v Českých Budějovicích, což má dokládat např. spotřebitelský průzkum předložený v řízení o přihláškách ochranných známek (např. zn. sp. O - 180578) a dalších, musel soud i tuto námitkou odmítnout jako neodůvodněnou. Z textu napadeného rozhodnutí zcela zjevné, hledisko průměrného spotřebitele bylo aplikováno. Oba správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že v dané kompozici napadeného označení bude významnějším souslovím „Budweiser Bier“ a soud správnosti tohoto závěru musel přisvědčit. Žalovaný nevyslovil názor, že by kvůli číselnému prvku „1795“ postrádalo rozlišovací způsobilost celé napadené označení. Pokud jde o důkaz (spotřebitelský průzkum), musel soud přisvědčit žalovanému, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo posouzení konkrétní přihlášky žalobce a námitek vznesených osobou zúčastněnou a důkazů v tomto řízení předložených. Žalovaný nepovažuje průzkum, který byl podkladem pro jiné rozhodnutí, za relevantní pro toto řízení a soud mu v tomto závěru musel přisvědčit, neboť každou ochrannou známku je zapotřebí posuzovat individuálně. Žalovaný nepochybil, když dospěl k přesvědčení, že spotřebitel (konzument piva) nebude objednávat pivo pod názvem číslice uvedené v označení, tj. „Jednou 1795“, ale bude požadovat „jeden Budvar“, resp. „jeden Buvajzr“. Koneckonců žalobce ostatně neuvedl žádný důvod, v čem žalovaný konkrétně pochybil, pouze nahrazuje úvahu žalovaného úvahou svojí.

Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu,

Při posuzování námitek žalobce týkajících se porušení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách považoval Městský soud v Praze za nutné v této souvislosti poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího soudu 32 Cdo 4661/2007 ve věci o ochraně práv z ochranných známek a práv z nekalé soutěže, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn.. 13 Cm 1053/2001, k dovolání žalované (Budějovický měšťanský pivovar, a.s.) proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 4. června 2007 č. j. 3 Cmo 48/2007-719, v němž bylo rozhodnuto tak, že dovolání v rozsahu, ve kterém směřuji proti části výroku v prvním odstavci rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 4. června 2007 č. j. 3 Cmo 48/2007-19, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci (Budějovický Budvar, národní podnik), 250 000 Kč, se zamítá. Ve zbývajícím rozsahu se dovolání odmítá.

Nejvyšší soud přisvědčil názoru Vrchního soudu v Praze, že je jednoznačné (viz též tímto soudem vydané rozhodnutí o předběžném opatření ze dne 29. 3. 2002 č. j. 3 Cmo 21/2002-130), že uvedením údaje, jež je zapsaným označením původu výrobku, na etiketě piva a dalších předmětech jako názvu či značky piva, jednala žalovaná v rozporu s dobrými mravy soutěže, obchodními zvyklostmi a své právo v konkurenčním boji zneužila. Stav, kdy

byly vedle sebe na trhu výrobky žalobce, jenž používá při jejich označování na etiketě znění své ochranné známky, a žalované, která jako název výrobku (jeho značku), a proto jako dominantní prvek na etiketě, užívala zapsané označení původu, byl stavem závadným, jenž mohl vést k matení spotřebitelské veřejnosti o výrobci i povaze výrobku. Z vymezení obou průmyslových práv plyne, že označení původu výrobku slouží jako informace spotřebitelům o tom, z jakého zeměpisného místa výrobek pochází, neslouží tedy jako u ochranných známek k rozlišení výrobců. Není tedy na místě, aby označení původu bylo užíváno jako název výrobku, neboť by došlo k popření zákonného smyslu vlastní úpravy označení původu jako údaje o oblasti, z níž výrobek pochází.

Jednání žalované, která užila označení původu jako název svého výrobku, nelze podřadit pod přípustné jednání dle § 16 odst. 1 zákona o ochranných známkách, které by žalobce jako majitel ochranných známek byl povinen strpět. Žalovaná zasáhla užitím označení „Budweiser Bier“ do práv žalobce z ochranných známek, jež ve svém znění mají slovo „Budweiser“ (zejména jde o zásah do slovní ochranné známky č. 154251 ve znění „BUDWEISER“ a slovní grafické známky č. 159506 „Budweiser Budvar“), tedy známek prohlášených podle předchozí právní úpravy za známky proslulé s účinností od 23. 9. 1991, z čehož plyne i význam a také vlastní hodnota těchto ochranných známek. Odvolací soud proto nehmotnou újmu žalobce, spočívající v rozměňování a tedy ve snižování rozlišovací způsobilosti a dobrého jména obou ochranných známek, ve snížení jejich významu a tedy i hodnoty pro goodwill podniku žalobce, považoval za ještě podstatnější, než z jednání nekalé soutěže, jež však se zásahem do ochranných známek bezprostředně souvisí.

V inkriminované věci je tedy nesporné, že namítanými známkami s dobrým jménem jsou třetí namítaná slovní ochranná známka č. 154251 ve znění „BUDWEISER“ byla přihlášena dne 31. 3. 1960 a zapsána dne 11. 5. 1960 pro výrobky zařazené do třídy 32: pivo všeho druhu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, a která dne 23. 9. 1991 byla prohlášena za proslulou. Dále potom šestá namítaná slovní ochranná známka v grafické podobě č. 159506 ve znění „Budweiser Budvar“ byla přihlášena dne 7. 1. 1970 a zapsána dne 15. 1. 1970 pro výrobky zařazené do tříd 31 a 32: pivo a slad jakékoliv gradace podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, a která dne 23. 9. 1991 byla prohlášena za proslulou.

Pokud žalobce nesouhlasil s posouzením dobrého jména namítaných ochranných známek žalovaným a tvrdil, že označení „BUDWEISER“ je užíváno jak ve formě ochranných známek žalobcem, tak ve formě označení původu, jehož uživatelem je jak žalobce, tak osoba zúčastněná a může jím být každý subjekt, který splní podmínky pro užívání, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Soud musel znovu poukázat na shora citované dokumenty Komise EU jako neodůvodněné, když z těchto dokumentů *expressis verbis* vyplývá, že chráněným zeměpisným označením je Českobudějovické pivo (CHZO), tedy označení v jazyce českém, nikoliv jeho německý překlad.

Pokud žalobce tvrdil, že nejsou splněny tři základní podmínky pro naplnění ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, že neexistuje podobnost namítaných ochranných známek a napadeného označení, a že jediným shodným prvkem je slovní prvek „Budweiser“, který je typický jak pro osobu žalobce, tak osobu zúčastněnou a který není dominantním prvkem napadeného označení, a že prvek „Budweiser“ je užit v rámci označení původu „Budweiser Bier“ (Budějovické pivo), musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný totiž po podrobném přezkoumání v inkriminované věci musel dospět k

závěru, že z předložených důkazních prostředků, které hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, vyplývá, že namítané ochranné známky, a to slovní ochranná známka č. 154251 ve znění „BUDWEISER“ a slovní ochranná známka v grafické podobě č. 159506 ve znění „Budweiser Budvar“ dobré jméno mají.

Pokud žalobce tvrdil, že nepoctivé těžení napadeného označení z dobrého jména obou starších ochranných známek nebo újma způsobená starším ochranným známkám není možná, neboť se spotřebitel na trhu setkává s produkty obsahujícími označení „Budweiser“ jak osoby zúčastněné, tak i žalobce a tyto produkty dosud nezaměňoval, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci je nesporné, že námitky byly podány majitelem celé řady starších ochranných známek. Provedeným dokazováním v dvoustupňovém známkoprávním řízení před žalovaným správním orgánem byla prokázána podobnost těchto namítaných ochranných známek s přihlašovaným označením, dále bylo prokázáno, že namítané ochranné známky, a to slovní ochranná známka č. 154251 ve znění „BUDWEISER“ a slovní ochranná známka v grafické podobě č. 159506 ve znění „Budweiser Budvar“, které byly dne 23. 1. 1991 prohlášeny za proslulé, dobré jméno mají. Žalovaný dále shledal, že užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména obou těchto starších ochranných známek nebo jim bylo na újmu a tento závěr odůvodnil tím, že prvek „Budweiser“ je spojován s výrobkem – pivem namítajícího, za něj by mohl být mylně považován stejný výrobek přihlašovatele. Tím by mohla poptávka po výrobku přihlašovatele stoupnout, po výrobku namítajícího klesnout, přitom nikoliv na základě snahy přihlašovatele. Je všeobecně známo, že podstatnou vlastností piva, na níž záleží i spotřebitelská poptávka, je jeho chuť. Ta je dána recepturou jeho přípravy. Pokud by spotřebitel zaměnil výrobek namítajícího s přihlašovaným, setkal by se s jinou chutí, než na níž je zvyklý a kterou by očekával. Tato skutečnost by mohla vést ke ztrátě atraktivity dobrého jména namítaných známek, aniž by tak byla předjímana horší nebo dokonce špatná kvalita výrobků přihlašovatele. Soud proto musel přisvědčit závěrům žalovaného o adekvátnosti námitek uplatněných podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, když z napadeného odůvodnění je zjevné, že porovnal namítané ochranné známky s napadeným označením velmi pečlivě. Odůvodnění jeho rozhodnutí je velmi podrobné a obsáhlé. Žalovaný správní orgán, jakož i správní orgán prvního stupně dospěly k závěru, že podmínky pro uplatnění námitkového důvodu podle citovaného ustanovení jsou splněny a zdůvodnili, o jaké důvody tyto závěry opírají. Tvzení žalobce ohledně nesplnění všech třech podmínek námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách proto musel soud seznat jako nepodložené, zvláště když žalobce konkrétně neuvedl, v čem spatřuje pochybení žalovaného.

Pokud žalobce tvrdil, že dobré jméno nemůže být posuzováno tak, že svědčí pouze jednomu subjektu a druhému nikoliv, musel soud přisvědčit vyjádření žalovanému, který považoval toto tvrzení za liché. V předmětném řízení bylo zjišťováno dobré jméno známek namítaných, dobré jméno ochranných známek žalobce dosud nebylo v žádném řízení konstatováno a nemohlo být zkoumáno ani v tomto řízení. Označení původu dobré jméno mít nemůže.

V inkriminované věci ej nesporné, že žalovaný postupoval v souladu s ustálenou judikaturou SDEU mj. i s rozsudkem ve věci C-408/01 Adidas-Salomon AG a Adidas Benelux BV proti Fitnessworld Trading Ltd., podle něhož ochrana poskytovaná známce s dobrým jménem není podmíněna zjištěním, že mezi známkou s dobrým jménem a označením existuje takový stupeň podobnosti, že by v příslušné části veřejnosti existovala mezi nimi

pravděpodobnost záměny. Pro stupeň podobnosti mezi známkou s dobrým jménem a označením je postačující, že si příslušná část veřejnosti vytvoří spojení mezi označením a známkou.

Podle žalobcem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 39/2001-81 Ministerstvo vnitra nebylo podle § 1 a § 4 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, aktivně legitimováno k podání přihlášky ochranné známky, a nemohlo se tedy ani stát jejím majitelem, neboť nebylo podnikatelem ve smyslu obchodního zákoníku. I kdyby pojmy „podnikatel“, „podnikání“ v těchto ustanoveních byly vyloženy širším způsobem, nic by to neměnilo na tom, že jako ochrannou známkou lze zapsat pouze takové označení výrobků nebo služeb, kterými se subjekt, jenž není podnikatelem ve smyslu obchodního zákoníku, účastní trhu, resp. soutěže na tomto trhu. Právo přednosti podle § 6 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, vzniká podáním přihlášky ochranné známky splňující všechny náležitosti stanovené v § 5 odst. 1 téhož zákona, tj. teprve tehdy, když je daný návrh bezvadný, a to zásadně ex nunc. Jestliže účastník řízení o přihlášce ochranné známky učinil předmětem správního řízení kombinovanou ochrannou známkou, resp. slovní známkou psanou jiným než běžně užívaným písmem [§ 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách], nemůže Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnout o zápisu takto přihlášené ochranné známky jako známky slovní.

Z citované právní věty je zřejmé, že se závěry tohoto žalobcem namítaného rozhodnutí nemohou na inkriminovanou věc vztahovat, neboť žalovaný netvrdil, že šestá namítaná ochranná známka je známkou slovní, nýbrž ji označil jako šestou namítanou slovní ochrannou známkou v grafické podobě č. 159506 ve znění „Budweiser Budvar“ přihlášenou dne 7. 1. 1970 a zapsanou dne 15. 1. 1970 pro výrobky zařazené do tříd 31 a 32: pivo a slad jakékoliv gradace podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, a která dne 23. 9. 1991 byla prohlášena za proslulou. Tuto námitku proto musel soud odmítnout jako nepatřičnou. Rozhodnutí žalovaného totiž nijak neodporuje namítanému rozsudku Nejvyššího správního soudu, který konstatoval, že ochranná známka je jedním z nástrojů legálního konkurenčního boje mezi konkurenty, jehož cílem je získat zákazníka, tedy přesvědčit jej, aby si z různě širokého portfolia často homogenních výrobků či služeb nabízených různými subjekty pořídil zboží opatřené konkrétní ochrannou známkou patřící konkurujícímu výrobcí či dodavateli. To je rovněž hlavním a původním cílem subjektu usilujícího o ochranu označení své produkce prostřednictvím institutu ochranné známky. Ochranná známka navíc nemůže existovat samostatně, nýbrž je vždy spojena s konkrétním zbožím, tj. s výrobky, které jsou známkou označeny, nebo se službami, které jsou pod ochrannou známkou poskytovány.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3199/2007 při rozhodování o tom, zda došlo užíváním podobného označení k porušení práv k ochranné známce podle zákona o ochranných známkách, je nutné vycházet z toho, zda existuje mezi takovým podobným označením a ochrannou známkou nebezpečí záměny, včetně pravděpodobnosti asociace mezi označením a ochrannou známkou. Na posouzení existence nebezpečí záměny má vliv řada faktorů. Vždy se jedná o posuzování konkrétních projednávaných případů, proto se nelze zpravidla omezovat jen na srovnávání samotných označení, ale je třeba přihlížet ke všem relevantním okolnostem, které by mohly mít na vznik nebezpečí záměny podobného označení a ochranné známky vliv. Mezi tyto faktory je tak třeba zařadit především povědomí o ochranné známce na trhu, její celosvětová proslulost, asociace, která může vzniknout mezi užívaným označením a zapsanou známkou, stupeň podobnosti, která může vzniknout mezi ochrannou známkou a podobným označením a mezi označenými výrobky nebo službami.

Nebezpečí záměny označení se potom posuzuje především okem tzv. průměrného zákazníka, pro něhož jsou zaměnitelná především taková označení, která se shodují ve výrazném prvku, v dominující části označení. Z tohoto pohledu je důležitý celkový dojem, který porovnávaná označení vyvolávají, nikoli podobnost v nepodstatných jednotlivostech. Posuzování nebezpečí záměny je tak velmi specifickým procesem, který probíhá individuálně pro každou ochrannou známku a podobné označení a nelze pro jeho posuzování stanovit přesná a jednoznačná kritéria.

Žalovaný postupoval v inkriminované věci v souladu s ustálenou judikaturou, když nebezpečí záměny porovnávaných označení posuzoval především okem průměrného spotřebitele, pro něhož jsou zaměnitelná především taková označení, která se shodují ve výrazném prvku. Je nesporné, že výrazným prvkem je všudypřítomný prvek „Budweiser“.

Podle názoru soudu žalovaný správní orgán postupoval s respektováním rozsahu návrhu vymezeným žalobcem, napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které proběhlo *lege artis*, správní orgán se standardně vyrovnal s uplatněným návrhem a skutečnostmi, které mu byly předloženy jako důkazy na podporu uplatněného návrhu; úvaha žalovaného je v souladu se správním spisem a v souladu se zásadami logického myšlení a není ani jinak vadná, na zjištěné okolnosti byla správně aplikována právní norma.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. ledna 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**